

Nazwa instytucji

Książnica Cieszyńska

Tytuł jednostki/Tytuł publikacji

Pieśń ku poświęcaniu organ nowych w Ustroniu 1842 / [Karol Kotschy].

Liczba stron oryginału

4

Liczba plików skanów

4

Liczba plików publikacji

5

Sygnatura/numer zespołu

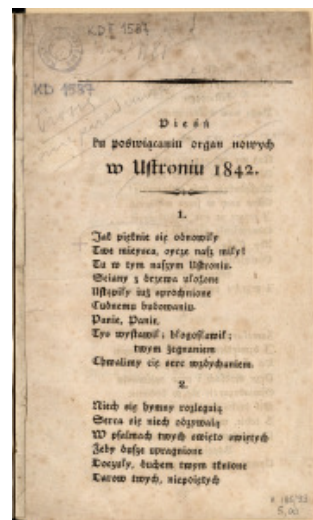
KD II 01587

Data wydania oryginału

[1842?]

Zdigitalizowano w ramach projektu pt.

**Udostępnienie cieszyńskiego dziedzictwa
piśmienniczego on-line**

Fundusze Europejskie
Program Regionalny

Śląskie.

Unia Europejska
Europejski Fundusz
Rozwoju Regionalnego

KD II 1587

KD 1587

P i e ś ń

Ku poświęcaniu organ nowych
w Ustroniu 1842.

1.

Tak pięknie się odnowiły
Twoje miejsca, oycze nasz miły!
Tu w tym naszym Ustroniu.
Sciany z drzewa ułożone
Ustały już sprochnione
Cudnemu budowaniu.
Panie, Panie,
Tys wystawił; błogosławił;
 twym żegnaniem
Chwalimy cię serc wzdychnaniem.

2.

Niech się hymny rozlegają
Serca się niech odzywają
W psalmach twych święto świętych
Żeby dusze upragnione
Doczuły, duchem twym tknięte
Darów twych, niepojętych

Dzięki, dzięki
Odnawiamy; wysławiamy
 Lastawego
Boga nam miłosciwego.

3.

Nuż wy też organy miłe
Wydawajcie głosow siłę
Wgłębość dusz wstępujcie!
Ostro nam w serca wołajcie
I spiące ze snu wzbudzajcie
Odnowienie gotujcie.
Aby, słaby
Obeciążony, ogłuszony
 oślepiony
Z grzechu powstał odrodzony.

4.

Zawołajcie tonem głośnym
I dzwiękiem w dusze donośnym
Do słowa zbawiennego.
Przy modłach i przy śpiewaniu
Oświadczajcie się w dodaniu
Sił ducha gorliwego
K tobie, w sobie
Przybliżować, i budować
 Kościół święty
Pomoż ducha niepoięty.

5.

Głębią też serc przerażaycie
 I sumnienia rozrzewniaycie
 Nas grzeszników struszonych
 Jako niebieskie organy
 Którym jest grzmotu głos dany
 Kruszą serca ztrwożonych.
 Żadna, zdrażna
 Myśl wyniosła by wyrośła
 w sercu naszym.
 Wsprzyi potory duszom naszym.

6.

Miłosnie nam zaśpiwawaycie
 Głos matki wyobrażaycie
 Co dziecię swe wie koić!
 By też i w nas ray miłości
 Wiedział w obfitey hoynosci
 Złą żądzę uspokoić.
 Zwadę, zdrażę
 Oddal Panie, w każdym stanie.
 z uprzejmością
 Rozszerz miłość z iey radością.

7.

Zapłaczcie też z płaczącymi
 Za głosami żalobnymi

Użby ośo zemdlone
Zalate łzami pociechy
Doczuło swiętey uciechy,
Tą wiarą ukoione:
Że nas, gdy czas
Ziemski przeydzie, nie obeydzie
Pan miłości
By nas wwiódł do swey radości.

8.

A nadeydzie godzinka ta,
Ktorą nas Pan nasz zawoła,
W on nieprzerwany połog
Potym ieszcze działkom naszym
Ogłoscie raz spiewem waszym:
W niebie, sieroto, starb twoy!
Jezu, Jezu,
Zawiaduyże, powołuyże
ie do siebie
Bysmy się zeszli w twym niebie.

